

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija

Lir 28.000

Letna inozemstvo

Lir 40.000

Letna inozemstvo, USA dol.

30

Poštno čekovni račun: št. 11234499

Leto XXXVIII. - Štev. 36 (1916)

Gorica - četrtek, 18. septembra 1986 - Trst

Posamezna številka Lir 600

Ko se spajata ljubezen in bolešt

Govor tržaškega škofa L. Bellomija ob letošnjem slovenskem romanju na Barbano.

1. LJUBEZEN IN BOLEČINA

Ni ljubezni brez bolečine. Kdor ljubi, tudi vedno trpi. To je nauk liturgičnega spomina Zalostne Matere božje. Tega nas uči Marija s svojim življenjem in zgledom. Sama se je tega naučila pri svojem Učitelju, Jezusu Kristusu. Ko je stala pod križem, na katerem se je daroval njen Sin za naše odrešenje, je kot izredna Gospodova učenka napravila zadnji korak svoje zvestobe Kristusu. V zadnjih trenutkih svojega zemskega življenja Jezus dopolnjuje svoj testament ljubezni, ki ga je začrtal že v dvorani zadnje večerje: svojo Mater izroča apostolu Janezu in po njem nam vsem.

Tu se spajata ljubezen in bolešt. Kako nam Kristus izkazuje svojo ljubezen? Tako, da daruje, kar mu je najdražje na zemlji. Marija napravi enako: odpove se svojemu Sinu. Namesto njega sprejme apostola Janeza in sprejme vsakega izmed nas.

Sin, ki ga je ljubila bolj kot sebe in svoje življenje, ji ne pripada več. Postal je človek za vse; križan v odkupnino za vsakega človeka; postal je kruh za lačno človeštvo. Še malo časa in bo popolnoma pripadal nebeškemu Očetu v sijaju svoje slave kot vstali za življenje sveta.

V Marijino srce se je zasadil meč, ki ga je napovedal starček Simeon na dan Jezusovega darovanja v templju. Bistvo prave ljubezni je mučeništvo mesa in duha, ko se odpovedujemo najdražjim čustvom in največjim dobrinam; ko oddamo vse, kar smo in kar imamo.

2. OBVEZNA POT

Zalostna Mati božja je pred nami v vsej svoji žalosti in nam govori z besedo, ki se ji ni mogoče upirati, o svoji ljubezni, ki je vsa prepletena z bolečino. Naša narava nagonsko beži pred bolečino in trpljenjem. Nismo ustvarjeni za trpljenje. Bog, naša neskončna dobrina, je ljubezen, mir in popolno življenje. Kljub temu pa se mora človek svobodno odločiti tudi za trpljenje, ker druge poti ni.

Pred nekaj tedni je poljski režiser Zanussi zapisal v nekem italijanskem dnevniku: La dolce vita è la rovina dell'uomo (Lagodno življenje uničuje človeka).

Kadar pa ljudje in narodi sprejmejo napor, ki ga nalagajo dolžnost in preizkušnje v trpljenju; kadar znajo biti skromni in znajo prav uporabljati materialne dobrine, tedaj odkrijejo v sebi najboljše in pokažejo najvišje kreposti.

Tudi človeški razum, kadar mirno in vedro razmišlja, pride do tega spoznanja. Kljub temu pa nam dnevni dogodki dokazujejo, da privlačnost bogastva in obilne možnosti, ki jih nudijo materialne pridobitve, človeka le premagajo. To opazamo v tem času tudi pri nas. Brez moči gledamo propadanje človeka in družbe, ki ga povzroča blagostanje. To je kakor mamilo, ki uspa vsa, je strup, ki kvari čustva, je božanstvo suženjstva in smrti.

Devica Marija nam vedno znova kaže pot rešitve: znati trpeti! In si celo sami povzročati trpljenje, ko si nalagamo pokoro in odpovedi, da lahko svobodno ljubimo Boga ter brate in sestre.

Toda kdo posluša klic nebeškega Očeta?

3. POT REŠITVE

Marija nam kaže najvišji zgled: Jezusa. O Jezusu velja, kar najdemo v pismu Hebrejcem: »Iz tega, kar je pretrpel, se je učil pokorščine. Dosegel je popolnost in postal vsem, ki ga ubogajo, počelo večnega zveličanja« (Heb 5, 9).

Ali bomo še dvomili o pomenu trpljenja in smrti? Po njih lahko rastemo do najpopolnejšega vrha življenja. Tako se pridružimo Kristusu, da postanemo z njim stvaritelji največje dobrine človeštva: večnega zveličanja. Tako postane življenje pravi izraz ljubezni do nas samih in ljubezni do drugih.

Končno ni ravno težko spoznati koristi

trpljenja. Kdor trpi, zna razumeti druge, zna z njimi sočustvovati in tudi pomagati trpečim. Življenjske preizkušnje so kakor ogenj, ki čistijo našo dušo: po preizkušnjah postajamo bolj iskreni, bolj modri in bolj umirjeni. Ponižanja in neuspehi nas učijo previdnosti in ponižnosti. Tudi uboštvo in pomanjkanje gradita značaj, da postaja močan, da se zna zadovoljiti z malim in da se zanaša na nase.

Zakaj torej ne bi imeli poguma in se približali tistim, ki trpijo na duši in na telesu? Zakaj ne bi postali prijatelji bolnikov, ubogih, zapostavljenih, zadnjih v družbi, ki pa jih Kristus posebno ljubi in zato tudi Devica Marija? Kar bomo dali njim kot izraz ljubezni in pomoči, nam bo bogato povrnjeno v miru, veselju in svetosti.

4. TOLAŽNICA

Kaj pa naša uboga narava, naša revščina in slabost našega srca? Ali nismo tudi mi potrebni pomoči? Gotovo! Zalostna Mati božja je mati dobrote, nežnosti in tolažbe.

Ko jo gledamo pod križem ali z mrtvim Sinom v naročju, tedaj se zavemo, da ona lahko razume vsako človeško bolečino. In ne samo to: pri Bogu nam more izprositi moč za prenašanje trpljenja, da nas morebitni tragični dogodki ne potepajo in da preživimo tudi najtežje preizkušnje. Zgodilo se bo, da bomo čutili smrt v svojem srcu in solze v očeh, da bomo tožili in stekali pod bolečimi udarci, morda da se bomo celo čutili izgubljeni. Toda če je pri nas Marija, Mati bolečin, potem se ne bomo izgubili.

Pogosto jo prosimo, zavedajmo se, da nas spremlja in ji razkrijmo svojo bolečino. Zaupajmo ji svoje trpljenje in trpljenje naših dragih, bojzani in muke vsakega človeka, skrbi in težave Cerkve, vso težavno in mučno pot narodov in ljudstev v zgodovini. Kličimo k Mariji, ki je Mati življenja, veselja in našega upanja.

Papežev obisk mlademu mestu

V nedeljo 14. sept. popoldne je sv. oče obiskal mesto Aprilio, ki je uradno začelo živeti 29. oktobra 1937. Nastalo je na izsušenih Pontinskih močvirjih, prvi prebivalci pa so bili bivši vojaki iz prve svetovne vojne s svojimi družinami. Največ so prišli iz Emilie-Romagne, Furlanije in Tridentinskega.

Zato sta papeža ob prihodu pozdravila dva najstarejša naseljence, mož in žena ter dva otroka, zastopnika novega rodu. Sv. oče je v pridigi omenil zavetnika kraja nadangela sv. Mihaela, ki naj bi bil vsem poziv h krščanski srčnosti, saj so sile zla tako zapeljive; nato je opozoril še na sv. Marijo Goretti, ki je leta 1902 darovala v bližnjem Nettunu svoje življenje v obrambi čistosti.

Ob svojem obisku v Aprilii je Janez Pavel II. odprl sedež dveh novih mestnih župnij, ki sta se pridružili že trem obstoječim. V eni izmed njih, posvečeni Mariji, Materi Cerkve, je blagoslovil kapelo s sliko čestohovske Marije, ki jo je pred štirimi leti kraljevemu župniku Baldasarriju v Vatikanu osebno podaril.

Ostri francoski ukrepi proti teroristom

Na Elizejskih poljanah v Parizu je prišlo do novega terorističnega dejanja. Neznani storilci so v nekem restavrantu postavili peklenjski stroj, ki so ga sicer pravočasno odkrili, a pri poskusu, bombo onemogočiti, so bile težje ranjene tri osebe. Ta ponovni izbruh nasilja je nagnil vlado, da je izdala vrsto varnostnih ukrepov. Med njimi je uvedba vizuma za šest mesecev za vse države. Izjema so le države Evropske gospodarske skupnosti in Švica. Vojska bo v bodoče neprestano nadzirala mejo z Italijo, ZR Nemčijo, Švico, Belgijo, Luksemburgom in Španijo kakor

Nemški katoliški shod Sedejev simpozij

Nemški katoličani že dolga desetletja prirejajo vsakoletne množične shode, ki naj bi bili manifestacija katoliških načel in katoliških misli v nemškem narodu. Letošnji shod (Katholikentag) v mestu Aachen ob belgijski vzhodni meji, ki je trajal od srede 10. zvečer do nedelje 14. septembra popoldne, je bil že 89. v vrsti ter je potekel pod geslom »Pridi k nam tvoje kraljestvo.«

Prvi govornik je bil minister za pouk in izobrazbo pri bavorski vladi Hans Maier, ki je obenem predsednik centralnega komiteja nemških katoličanov. On je tudi razložil temo kongresa. Dejal je, da svete rimskega cesarstva, ki ga je ustanovil leta 800 Karel Veliki (pokopan je prav v Aachnu, ki je bil njegova prestolnica), že davno ni več, ostalo pa je Kristusovo naročilo, prepeljati strukturo sveta z evangelijem. Moč ljubezni v Kristusu se je izkazala za močnejšo kot vse sile tega sveta. Aachenski škof Hemmerle pa je s svoje strani opozoril, da je ta shod dal poseben poudarek molitvi.

PAPEŽEVA POSLANICA

Apostolski nuncij v ZR Nemčiji msgr. Josip Uhač (Hrvat po rodu) je ob odprtju shoda prebral papeževo poslanico. V njej sv. oče opozarja, da je nov način evangelizacije potreben zlasti v deželah z dolgo krščansko kulturno tradicijo. V teh deželah pogosto prihaja do razkoraka med evangeljskim sporočilom in človekovo vestjo. Moralno zadržanje ne soglašajo z evangeljskimi načeli, vedno manjša je udeležba pri božji službi in zakramentalnem življenju Cerkve; duhovni poklici so vedno bolj redki; v družinah se ne goji več duha vere. Naj bi katoliški shod dal vzpodbudo za civilizacijo ljubezni. Človek ni zmožen s svojimi močmi doseči popolne sreče in mira. To se zlasti opaža v močno industrializiranih deželah, kjer so hoteli božje kraljestvo spremeniti v kraljestvo

človekove vsemogočnosti, pa doživljajo zgolj strah pred prihodnostjo.

Na povezanost katoličanov in protestantov v Očenašu je pri odprtju opozorila tudi predsednica evangeličanskih shodov von Rotenhan, ki je zlasti obžalovala, da katoliška Cerkve še vedno protestantov ne pripuščajo k obhajanju Evharistije.

POTEK SHODA

Računajo, da se je raznih zasedanj in srečanj na shodu udeležilo 35.000 oseb. Med odličnimi gosti je bil tudi ljubljanski nadškof dr. Suštar, ki je s svojimi izvajanci nastopil kar štirikrat. Kot zanimivost naj omenimo, da so se shoda udeležili tudi pevci iz Mirna, župnik Pavle Uršič, svoj čas izseljenski duhovnik v Zah. Nemčiji, pa je iz bohinskega kota pripeljal kar avtobus svojih fanov.

Delo na shodu je bilo razdeljeno na pet področij: svetovna Cerkve, Evropa, Duhovna skupnost, Socialni katolicizem, Tehnika in odgovornost za prihodnost življenja. Zadevna zborovanja so potekala v raznih prostorih: v cerkvah, šolah, zavodih, občinskih stavbah; tudi evangeličanske skupnosti so rade dale svoje prostore na voljo.

Med več kot tisočimi raznimi nastopi so prišle do izraza tudi tri prireditve: »Zagledati luč sveta« v obrambo še nerojenih (ta prireditev je bila v četrtek 11. sept.); v petek je predsednik ZR Nemčije Weizsäcker, luteran po veri, na prireditvi za Evropo govoril o prispevku Evrope za bolj človeški svet, v soboto popoldne pa sta na glavni prireditvi govorila zvezni kancler Kohl in socialdemokratski kandidat za prihodnje državnozborske volitve Rau.

Tudi politika ni ostala zunaj Katoliškega shoda. Do izraza je prišla na raznih diskusijah, pa tudi v zakulisnih razgovorih. Med nastopajočimi niso bili le člani obeh demokrščanskih strank, temveč tudi socialdemokratske in liberalne. Le predstavnikom »zelenih« je bil zabranjen pristop, in to zaradi njihovega stališča do splava. Na svojem zadnjem kongresu v Hannoveru so se namreč izrekli za popolno sprostitev splava, zaradi česar je kardinal Höfner, predsednik konference zahodnonemških škofov pozval katoličane, naj v prihodnje ne volijo te stranke, kar je seveda v krogih omenjene stranke vzbudilo veliko nevoljo.

V diskusijo so se vpletli tudi pristaši tako imenovane »spodnje Cerkve« (Kirche von unten), ki Cerkvi osporavajo njeno stališče do splava in terjajo pravico, da žena sama odloči, ali bo otroka sprejela ali ne. Ti oporečniki, ki so se jim očitno pridružili še pristaši drugih nekrščanskih ideologij, so na zborovanju v obrambo življenja nastopili z medklici, žvižganjem in razgrajanjem.

V zvezi z Evropo je obrambni minister Wörner, luteran iz vrst Krščanske demokratične unije (CDU), govoril pred 1200 osebami, med njimi so bili tudi vojaki v uniformah, o potrebi, da obe vojaški organizaciji, Nato in Varšavski pakt, tako uredita svoje strukture, da tehnično gledano ne bo moglo več priti do spopada, med mladimi iz ZR Nemčije in SZ pa naj bi prišlo do izmenjave obiskov, ki naj odpravijo sedanje predsode.

89. Katoliški shod se je končal z mašo, ki ji je prisostvovalo najmanj 60.000 oseb. V pridigi je kölnski nadškof kard. Höfner pozval mlade, »naj vzamejo v svoje roke krmilo sedanje družbe, v kateri naj bo človek vreden svojega dostojanstva«. Ta poziv mladim gotovo ni bil naključen, saj je mladi rod (dve tretjini navzočih so bili pod 27 let), v vseh štirih dneh kongresa močno prevladoval in pokazal izredno zanimanje za probleme Cerkve in sodobnega sveta.

J.K.

Hud potres je prizadel Peloponez v Grčiji v območju zaliva Messenia, 250 km južno od Aten. Mrtvih je nad 20, ranjenih pa več kot tri sto. Najhuje je bilo prizadeto mesto Kalamata, pomemben industrijski in turistični kraj s 40.000 prebivalci. 112 hiš je bilo popolnoma porušeni.

Slovenska teološka akademija in Papeški slovenski zavod v Rimu (Slovenik) sta priredila od 8. do 13. septembra v Sloveniku simpozij o goriškem nadškofu Frančišku Borgii Sedeju. Pokroviteljstvo so sprejeli goriški nadškof Vitale Bommarco, ki je v četrtek 11. septembra predpoldne po povratku iz Palestine bil pri dveh predavanjih, ter koprski škofa Janez Jenko in Metod Pirih, ki je bil na simpoziju do četrta zvečer.

V sredo predpoldne so bili udeleženci simpozija (okrog 40) pri papeški avdienci. Sv. oče, ki je spregovoril v osmih jezikih, je pozdravil tudi v slovensčini: »Pozdravljam udeležence znanstvenega simpozija o nadškofu Frančišku Sedeju iz Gorice, ki je v začetku tega stoletja z apostolsko gorečnostjo vodil svojo škofijo in znal v težkih časih pravično in očetovsko skrbeti za različne narodne skupnosti svojih vernikov.«

Na simpoziju so se zvrstili različni strokovnjaki, tudi trije italijanski in en furlanski, ki so skušali orisati podobo in delo nadškofa Sedeja. Marsikaj so odkrili in marsikaj nakazali, kar bo morala bodočnost preiskati in razčistiti. Vsekakor je že ta simpozij v lepih potezah razkril veličino našega rojaka. Reči smemo, da je simpozij dobro uspel, saj je imel za geslo besedo Sedejevega prijatelja Simona Gregorčiča: »Mož cel na svojem mestu vsakdo bodi!«

Izbrano poročilo o tem simpoziju objavimo prihodnjik.

L. Š.

Posvetitev novega dunajskega nadškofa

Od nedelje 14. septembra ima dunajski škofija novega nadškofa, ki je 41. v vrsti škofov. Prvi je bil Slovenec Slatkonja iz Ribnice. To je bil tudi nagib, da si je novi nadškof dr. Groer izbral za slavnostnega govornika ljubljanskega nadškofa dr. Suštara. Novi nadškof je šest Dunajčan po rodu in tudi šesti iz redovniških vrst. Pripada namreč benediktinskemu redu.

Prostorna bazilika sv. Štefana ni mogla sprejeti vseh, ki so posvečenju želeli prisostvovati. Bilo je prisotnih 26 škofov in več kardinalov, sopusvečevalci pa so bili bivši dunajski nadškof kardinal König, ki je vodil nadškofijo 29 let, dr. Berg, nadškof iz Salzburga, ki je tudi predsednik avstrijske škofovske konference in dr. Laszlo iz Zeleznege na Gradiščanskem, ki je trenutno najstarejši aktivni avstrijski škof. Nista manjkala tudi sedanji predsednik republike dr. Waldheim kakor njegov prednik dr. Kirchschräger.

Ljubljanski nadškof se je v svojem govoru najprej zahvalil dr. Königu za njegovo delo pri zblizevanju z vzhodnimi Cerkvami, novega nadškofa pa je povabil, da bi postal brat in prijatelj vseh ljudi. Na koncu se je dr. Groer vsem zahvalil in poudaril misel: Vsi smo nič pred Bogom, za škofijski geslo pa si je izbral besede: In verbo autem tuo (V tvojo pa besedo).

Sv. oče Janez Pavel II. je v nagovoru 250 rojakom, ki so ga obiskali v Castelgandolfu, pozitivno ocenil sklep poljske vlade, ki se je odločila podeliti amnestijo vsem političnim zapornikom. Prav v tistih urah je prišla iz Varšave vest, da je 225 oseb že bilo osvobojenih, med njimi številni člani razpuščenega sindikata Solidarnost. »Po tej poti« je dejal papež, »bo moč premostiti notranjo krizo. Poljska pa bo končno lahko deležna pomoči Evrope in celotnega sveta.« Tudi poljski škofje so se o amnestiji pozitivno izrekli, »saj nudi možnost zapreti boleče obdobje naše zgodovine«.

Na letališču v Seulu (Južna Koreja) je v bližini čakalnih prostorov eksplozirala peklenjski stroj, ki je ubil pet oseb, 19 pa je bilo ranjenih, od katerih 13 huje. Vlada je za atentat obtožila severnokorejske elemente, češ da skušajo na ta način zastrašiti športne kroge, ki se že pripravljajo na prihodnje olimpijske igre, ki bodo leta 1988 v Seulu.

Smrt Jezusa Kristusa Ekumensko romanje in obisk Medjugorja

Obhajali smo praznik povišanja sv. Križa. Kako je bilo z Jezusovim križanjem? Pred kratkim je izšel v ugledni ameriški zdravniški reviji »Jama« članek, v katerem razni znanstveniki opisujejo vse, kar se danes ve o trpljenju in smrti Jezusa Kristusa.

Zgodovinski viri, ki nam pomagajo pri taki raziskavi, so predvsem štirje evangeliji; poleg teh so velike važnosti še sveti prt (sindon) v Turinu ter razni rimski, judovski in krščanski avtorji, ki osvetlujejo zgodovino tistih časov: npr. sodni sistem Rimljanov in Judov, razne oblike mučenja in opisi drugih primerov križanja.

Na Oljski gori je Jezus »krvavi pot potile«. Krvavo potenje je zelo redek simptom, vendar je možen: gre za krvavenje potne žleze. To se lahko v zelo redkih primerih zgodi, ko je človek podvržen intenzivnim emotivnim stanjem ali pa ko nastopijo hude boleznir krvi. V Jezusovem primeru je šlo očitno za prvi primer. Zavoljo krvavega potenja je postala Jezusova koža občutljiva in mehka. Ponoči je vsled tega močno občutil mrzav in to je povzročilo močno ošiblost.

Jezus je bil zdrav človek, to nam dokazuje dejstvo, da je peš potoval po Palestini. Kljub temu so ga dogodki v noči med velikim četrtkom in velikim petkom močno zdelali. Poleg hudih emotivnih pretresov, ki jih dokazuje krvavo potenje, je moral prehoditi približno 4 km, ko so ga vodili k raznim sodnikom.

Jezus je bil torej že precej utrujen, ko so ga začeli bičati. Bič (Flagrum ali Flagellum) je bil sestavljen iz več usnjenih pasov, na katerih so bile privezane železne kroglice ali kosi ovčjih kosti. Bičala sta po navadi dva vojaka. Včasih je bilo bičanje tako kruto, da je obsojenec umrl zaradi izgube krvi in bolečine. Nastopilo je namreč zaradi tega stanja šoka. Jezus je bil že prej utrujen in bičanje ga je privedlo skoraj do šoka. Po bičanju so ga še zasramovali.

Križanje so Rimljani uporabljali kot eno najhujših oblik mučenja in usmrtilive. Povzročalo je počasno smrt z velikimi bolečinami. Uporabljali so to obliko usmrtilive samo za sužnje, tujce in zločince. Rimski državljani niso smeli biti križani. Uporabljali so razne oblike križa. Obsojenec je nosil vodoravni del križa, ki je bil težak od 34 do 57 kg. Na vrh križa so pribili tablico z imenom obsojenca in z navdobo zločina. Vojaki so morali stati ob križu, dokler ni obsojenec umrl. Izven mesta je bil stalno postavljen navpični del križa, na katerega so privezali ali pribili vodoravni del (patibulum), ki ga je prinesel obsojenec.

Pred križanjem so dali vsakemu obsojencu piti mešanico vina in žolča, ki je nekoliko blažila bolečine. Želji, ki so jih uporabljali za križanje, so bili dolgi od 13 do 18 cm in so jih zabili skozi zapestje. Noge so tudi pribili ali pa zavezali. Obsojenec je na križu ostal živ od treh-štirih ur do nekaj dni. Da je bila smrt gotova, so vojaki, preden so odšli, prebodli od desne proti levi prsni koš in srce obsojenca.

Ta opis križanja nam prikazuje vso krutost te oblike usmrtilive. Poleg neznosne bolečine je pozicija na križu onemogočala normalno dihanje, zato je obsojenec na križu umrl zaradi zadušitve in zaradi šoka.

Jezus Kristus je bil oslavljen zaradi dogodkov pred križanjem in ni mogel sam nesti križa; pomagal mu je Simon iz Cirenene. Na križu je ostal živ do treh popoldne (približno 5 ur); v tem času je sedemkrat spregovoril. Ko mu je vojak prebodel prsni koš, je pritekla kri in voda. Voda je bila najbrž tekočina, ki se je nabrala v pleuri in v perikardiju. Ker je Jezus umrl precej hitro, je možno, da se je šoku in težavam dihanja pridružil še kak drug vzrok smrti, npr. močna srčna okvara.

B. S.

Grob v Glinjah, žalostna priča težkih dni

Glinje (nemško Glainach) so majhna vas ob južnem bregu Drave, komaj 3 km oddaljena od Borovelj v vzhodni smeri. Vas je sedež istoimenske župnije (okrog tisoč duš), ki pa dancs nima več svojega duhovnika in jo upravlja župnik iz Šmarjete v Rožu.

Na tamkajšnjem pokopališču je lani skupina naših ljudi obiskala grob 16 beguncev iz Slovenije, ki so jih partizani umorili 13. maja 1945 nad naseljem Otravca, ki se nahaja med Borovljami in Glinjami. Grob so našli popolnoma zanemarjen in s plevelom preraščen, kar jih je zelo prizadelo.

Danes je grob očiščen in urejen in na njem je marmornata plošča, obdana z verižno ograjo. Na njej je vklesan napis: »Tukaj počiva 16 beguncev iz Slovenije / 13 moških in 3 ženske / umorjenih 13. maja 1945 v Reichmanovem gozdu.« Prav isto pove tudi nemški napis.

Po pričevanju ljudi iz Otravce so partizani ponoči 13. maja 1945 pripeljali v Otravco s kamionom skupino 16 ujetnikov in jih odvlekli v bližnji smrekov gozdiček nad vasico, ki je tedaj štela samo 5 hiš. K najbližjemu sosedu so prišli po vrvi in orodje za kopanje. Nekaj časa pozneje so se odpeljali z istim kamionom, a brez ujetnikov.

Po tem dogodku so krožile med ljudmi v okolici govorice, da je v gozdu nad Otravco slabo zasut grob partizanskih žrtev, kar je ponovno prišlo na ušesa tedanjemu župniku v Glinjah. Konec oktobra 1946 je hotel priti župnik Arnulf Memmer do jasnosti glede teh govoric. Najel je grobarje in ti so kaj hitro odkrili v grobu 16 trupel, že precej razpadlih. Mrliški pregled je ugotovil med njimi 13 moških, delno v vojaških, delno v civilnih oblekah, in tri ženske žrtve, od katerih je bila ena še mladoletno dekle od 14 do 16 let. Vse žrtve so imele na hrbtu z žico zvezane roke.

Tisto noč v Otravci ni bilo slišati strela. Po vsej verjetnosti so partizani umorili vse žrtve z obešenjem. Župnik Memmer je preskrbel osem krst in vanje so položili v vsako po dve žrtvi.

Vprašanje je, kdo in odkod so bile te partizanske žrtve. Po nekaterih znakih bi lahko sklepali, da je bilo med njimi vsaj nekaj gorenjskih domobrancev, ki so se umikali čez Karavanke in pri tem padli v partizansko zasedo. Mladoletno dekle je po vsej verjetnosti bežalo v družbi matere ali očeta ali pa obeh in tako je vsa

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda iz Trsta ima že dvajsetletno tradicijo svojih ekumenskih potovanj, katerih so se v preteklosti udeležili tudi številni ekumenski delavci iz Gorice. Z ljubeznijo smo se na naših tribunah — v avtobusu — spominjali predvsem msgr. Rudolfa Klinca in g. Arturja Koshute, ki sta aktivno sodelovala pri oblikovanju naših romanj in sta sedaj v večnosti.

Lani, ob 1100-letnici smrti sv. Metoda, je ACM zaradi slovesnih praznovanj opustilo skupno romanje. Letos je padla odločitev, da obiščemo rojstni kraj sv. Leopolda Mandiča, ker se spominjamo 120-letnice njegovega rojstva v Hercegovnem. Ta naš obisk je bil pri njem že tretji. Romanje je trajalo od 24. do 30. avgusta.

Iz Trsta smo odpotovali z res udobnim avtobusom, za čigar volanom je sedel ljubezni vožer Ruggero Milanovič, ki je suvereno obvladal dolgo vozilo in pozna vse poti, ki peljejo na jug in v Hercegovino. Hvaležni smo mu za sodelovanje.

PO MORJU V DUBROVNIK

Na Reki smo se vkrkali na trajekt Jadrolinije in tako obenem pregledali naše vrste. Bili smo pestra in prijetna družba: Tržačani, Brežani, Kraševci in Goričani.

Morje nam tisto noč ni bilo naklonjeno in skoro vsi smo vznemirjeno pričakovali sončni vzhod izza Velebita, da bi končno zapluli izven otokov, ki pogosto nudijo nemirno morje.

In res, jutro je bilo sončno in jasno, ko smo se za kratek čas ustavili na Korčuli. Z veseljem smo se sprehajali s krme na prednji krov in vse gor do kapitanove kabine, nato pa v kavarno na dober kapucin. V daljavi se nam je pokazal Dubrovnik. Kmalu smo se izkrcali v Gružu, ki je pristanišče Dubrovnika.

V DUBROVNIKU

Nihče ni hotel zamuditi obiska tega znanege mesta, ki človeka očara s svojo lepoto. Občutili smo, da je njegova klima blaga, da je njegovo rastlinje bujno in da se je mesto razširilo po celem hribovitem pobočju, ki ga okroža.

Podjetnejši smo se povzpeli na visoko obzidje, tako da je ležal pred nami stari del mesta in nam nudil sliko starih domovanj, uličic, palač v beneškem slogu, predvsem pa nam je bil, ko smo se sprehajali po Stradunu, všeč gladki, beli tlak, belina hiš in bogato okrašene palače in cerkve. Gotika in renesansa. Onofrijev portal, Michelozzijeve arkade in pročelje dvora.

Staro mesto ima neverjetno bogato zgodovino in vsak kamen nam nekaj pripoveduje. Ne smemo pozabiti cerkve sv. Vlaha (sv. Blaža) iz 14. stol., ki je meščanom priljubljen zavetnik, kateremu je Dubrovnik hvaležen za vse zmage, ki jih je izbojeval med številnimi napadi nanj. Njegov kip zasledimo skoraj na vseh mestnih palačah. Tudi je dubrovniška republika tekmovala z Benetkami, ki ji dolgo niso bile kos.

V naglici hiter skok v valove, da se osvježimo, nato pa spet naglo skozi dvizna vrata na Pločah v naš avtobus, da se odpeljemo proti našemu glavnemu cilju — Hercegovnemu.

Pot nas je vodila ob lepi sončni obali, ki jo tujci tako radi obiskujejo. Saj je njeno morje še čisto in vabljivo.

Pravo presenečenje je bilo naselje Igolo s svojimi hoteli in depandansami »Tupla«, žal nekoliko preveč na strmini za nekatere manj prožne noge. Turistično naselje ima za svoje goste udobne vikend hišice, vsaka z dvema garsonjerama, ki se skrivajo v bujnem zelenju, med cvetočimi olea-

dri, visokimi palmami, cipresami in magnolijami.

Pod hotelskim naseljem se nam je dobriko morje in ponujalo svojo toplino; še isti večer smo posedeli ob njem, se sprehodili po promenadi in poslušali ne preveč vsiljivo glasbo, ki je odmevala tja v polnoč, da se res ni bilo pred jutrom mogoče potopiti v zaslužene sladke sanje.

V HERCEGOVNEM

Vznemirjeni od tolikega naravnega razkošja smo drugo jutro pohiteli v bližnji Hercegovni, rojstno mesto p. Leopolda. Zbrali smo se v nekdanji kapucinski cerkvi, sedaj župnijski, pred oltarjem našega zavetnika sv. Leopolda, ekumenskega apostola.

Po somaševanju g. Kosmača in g. župnika B. Breclja nam je g. Kaločira izčrno spregovoril o veličini sv. Leopolda Mandiča. Povedal nam je, kako težka preizkušnja je bila zanj in za mesto hudi potres, ki ni prizanesel cerkvama. V tolažbo nam je bilo, da smo takrat po svojih močeh prispevali za njuno obnovo.

Pri bogoslužju smo ubrano peli. Dolžni smo zahvalo udeleženci Ljubi Smotlak, ki je skrbel za petje, ki je povsod ubrano donelo. Hvaležni smo ji tudi, da nas je med vožnjo naučila peti himno sv. Leopolda, ki jo je spesnila Ljubka Šorli in uglasbil Zorko Harej ob razglašenju p. Leopolda za svetnika leta 1983.

Pred njegovim oltarjem in njegovo sliko (delo ukrajinskega slikarja Ananija Verbičkega) smo tako zapeli:

ANTON CUFFOLO:

Moj dnevnik

Francoski pisatelj Bernanos je napisal Dnevnik vaškega župnika. Njegov roman je stvar pisateljske fantazije in umetniškega stvariteljstva. Beneški župnik Anton Cuffolo pa je napisal dnevnik, ki je nastal iz življenja in iz resničnih dogodkov. Saj je zapisal v uvodu: »V njem (v dnevniku) je zabeleženo, le kar sem osebno videl z mojega okna ali slišal od zanesljivih oseb; vse resnično torej. Ni literarno delo, ker nisem nikoli študiral svojega jezika; to mi je bilo prepovedano. Je le gradivo za bolj večega in sposobnega rodoljuba...«

Cuffolovi prijatelji pa so po njegovi smrti menili, da je njegov dnevnik takšen, kot je bil napisan, vreden, da se objavi. Omeniti je tudi treba, da je Cuffolov Dnevnik napisan v slovenščini in v italijanščini. Slovenski se začne 26. januarja 1938, ko opisuje znameniti severni sij, ki se ga vsi starejši še spominjajo in ki so trdili, da napoveduje hude čase. Ti so res prišli leto nato, ko je Hitler napadel Poljsko in se je začela druga svetovna vojna. Zadnji datum v dnevniku pa je 1. april 1946 ter opisuje prihod zavezniške komisije v Fojdo.

Italijanski del dnevnika ni prevod slovenskega, temveč nekako njega dopolnilo. Zato so v italijanskem delu nekatere stvari izpuščene, druge pa dodane. Mislim, da je pre Antonio želel v italijanščini povedati Italijanom to, kar se mu je zdelo zanje bolj potrebno. Kdor hoče spoznati celotno dogajanje v Benečiji v tistih letih, mora zato prebrati oba dnevnika.

Kakor sta dnevnika napisana v preprostem jeziku, vendar razkrivata prepletenost življenja v Nadiških dolinah od 1938 do 1947, ko se zaključita italijanski del dnevnika.

Don Antonio Cuffolo je duhovnik, slovenski beneški duhovnik. Kot duhovnik je imel pred očmi dušni blagor beneških vernikov. Zato je zlasti med vojno zanje posredoval in marsikoga rešil pred nemško internacijo in pred smrtjo, ko so v nadiške doline prišli Kozaki.

Posebno pa izstopa Cuffolo kot slovenski duhovnik. To, da je bil in hotel ostati slovenski duhovnik, mu je nakopalo največ trpljenja, skrbi in žalosti. Ni zaman France Bevk upodobil prav A. Cuffola v svojem Kaplanu Cedermacu. Kot slovenski duhovnik se je moral zagovarjati na videmski kvesturi in prefekturi, kjer so mu ponovno grozili z internacijo. Tudi pri nadškofu Nogari ni dobil zaslonbe, ki bi jo bil moral dobiti. Ostali so mu v oporo le nekateri zvesti sobratje duhovniki. Nekaterih od teh se s hvaležnostjo spominja v Dnevniku.

Kot beneški duhovnik je spremljal svoje ljudstvo na celotnem križevem potu, ki ga je moralo prehoditi od fašistične prepovedi o uporabi slovenščine tudi v cerkvi, prek prvih vesti o padlih vojaki v Afriki, Rusiji, v Albaniji, kjer so služili kot alpinci. Z veseljem pozdravi padec fašizma in Mussolinija, toda prev kmalu mora beležiti nove grenke dogodke. Čistke, ki so

Vesoljna Cerkev je v svetniške zbere služabnika ponižnega sprejela, od dobrih del njegova se podoba na veke v božji luči bo blestela. O blagi pater Leopold svetnik, ti bodi nam pri Bogu priprošnjik.

In naše prošnje so se dvigale k Vsemogočnemu, saj smo imeli v p. Leopoldu priprošnjika. Samo on ve, koliko je bilo naših želja. Prosili smo zase in za vse tiste, ki so se našim prošnjam priporočili in tudi ne.

Tudi pred ikono, pred katero je sv. Leopold rad molil, ko se je vračal domov, smo se zazrli in naše ekumenske želje so se prepletale. Spomnili smo se svetnikove misli: »Bog je obljubil, da nam bo dal vse, če ga bomo prosili. Čeprav nam daje vse zastonj, si vendar moramo vse zaslužiti z molitvijo. To je velika skrivnost, ki je ne moremo razumeti. Nič zato, za zdaj je dovolj, da molimo, da mnogo in radi molimo.«

Po strmi poti smo prišli do obale in si tam ogledali ter se ob njej fotografirali, veliko stavbo, rojstno hišo p. Leopolda, ki pa je že dolgo tega prešla v tuje roke. Pogrešali smo napis, da je v tej hiši tekla njegova zibelka. Saj je sv. Leopold ponesel v svet zanimanje za Hercegovni, ne samo zavoljo njegovih naravnih lepot, temveč zato, ker je v tem mestu Bog poklical pogumnega mladeniča v svoj vinarograd. Ko se je poslavljaval od svojih dragih, je takrat, ko je videl njihove solze, dejal: »Ne morem jokati, saj grem v Gospodovo hišo.« (Se nadaljuje)

jih izvajale SS čete, padle domačine, odpeljane v nemške lagerje, pobite partizane, ropanje po hišah. Gorje se proti koncu vojne še stopnjuje, ko pridejo v doline ruski Kozaki z družinami in celo Turki s Kavkaza. Vsi streljajo, vsi kradejo. Tako prideta april-maj 1945 in konec vojne. Župnik Cuffolo je vsa leta živel in upal, da bo po vojni boljše za Slovence v Beneških dolinah; upal je, da bodo ostali v Benečiji slovenski partizani. Toda čez noč se vse preobrne: partizani izginejo, na njih mesto pridejo osopovci, med njimi veliko bivših fašistov in republikinov. Ti v maju zagospodarijo po beneških dolinah in se obnašajo kot prej fašisti. Nič ne pomagajo intervencije v Vidmu pri prefektu Candoliniju: trikoloristi ostanejo gospodarji. V italijanskem delu dnevnika beleži dne 7. maja 1946: »Pozno sinoči je bilo slišati v Podbonescu (Pulfero) klice evviva il Duce, evviva il fascismo!... Najslabši krajevni elementi ponoči patrolirajo po vaseh dobro oboroženi in plačani se ne ve od koga.

Za beneške duhovnike in tudi za g. Cuffola se je začelo tretje obdobje preganjanja in trpljenja pod demokratično Italijo, ki je molče gledala, kako so zveste slovenske duhovnike in vernike zmerjali in tožili, da so »filotitini«. To so delali bivši fašisti.

Knjigo »Antonio Cuffolo: Moj dnevnik« je izdala Zadruga Dom. Ima 240 strani in stane 25.000 lir. (r+r)

Izpuščeni politični zaporniki na Poljskem

Poljski škofje so v začetku septembra zborovali v Tarnovu, kjer obhajajo 200-letnico ustanovitve tamkajšnje škofije. Na zborovanju so sprejeli posebno resolucijo, v kateri sta tudi dve »politični« točki. Zahtevali so, naj se izpustijo vsi politični jetniki in odpovedalo so se posebnemu fondu za podporo zasebnim kmetom. Pred nekaj leti so namreč škofje ustanovili poseben finančni fond z denarjem, ki je prišel poljski Cerkvi od raznih strani. S tem denarjem so hoteli podpreti zasebne kmetovalce, da bi si lahko nabavili potrebne stroje in sploh modernizirali svoje kmetovanje. Toda poljska vlada je tej nameri vedno nasprotovala, ker pač v duhu leninizma ne sme podpirati privatnih kmetov, temveč le kolektivne zadruge. Sedaj so škofje od te namere odstopili in jo odnesli na kasnejši čas.

Verjetno je tudi to vplivalo na vlado v Varšavi, da je res izpustila vse politične jetnike iz zaporov; gre v glavnem za člane sindikata Solidarnost. S tem je Jaruzelski napravil gesto pomirjenja doma in tudi pred zunanjim svetom. Saj se že govori, da bo uradno obiskal Italijo. S tem je bil napravljen tudi velik korak, ki naj pripravi pot tretjemu obisku Poljske papeža Janeza Pavla II., ki bi moral biti prihodnje leto.

Skupni grob 16 beguncev v Glinjah ob Dravi, ki so jih pomorili slovenski partizani 13. maja 1945

Še en glas o Dragi '86

Draga '86 je ohranila oznako »svobodni parlament«, izgubila pa je pridevek »vse-slovenski«, saj so bili vsi predavatelji iz Jugoslavije. Kakor da tudi zamejska in zdomska Slovenija ne bi imeli vsako leto kaj povedati! Lado Lenček iz Buenos Airesa, sicer predsednik SKA, ki je maševal in pridigal, tega dejstva ne more spreminiti.

Začel je Franc Miklavčič o slovenskem klerikalizmu in krščanskih socialistih. Neskončno je bil dolg, in povrh tudi pristranski. Debata je izvenela v vlago in mraz tistega večera.

Ugledni Hrvat Predrag Matvejević je naslednji dan, v soboto 6. sept., suvereno poletaval nad območji svojega znanja, neprijemljiv in nesistematičen. Poslušalstvo ni moglo biti kos njegovi hrvaščini, vse prej ko primerni za dneve, na katere prihajajo Slovenci iz vseh vetrov sveta. (Ob prevajanju njegovega teksta si je Marko Dvoržak v N. Ulmu zapisal vrsto ostrih in porogljivih pripomb, ki jih je na začetku debate prebrala Maja Lapornik.)

Mladi teolog Drago Ocvirk je naredil najboljši vtis. Čuli smo predavanje, ki je mogoče edino med letošnjimi opravičilo svoje mesto na »študijskih dnevih«.

Sklepno, po radiu prenašano besedo, je imel belolasi komunist Milan Apih: o svoji in mnogih drugih predvojni »rdeči univerzi« v Sremski Mitrovici. Govoril je prosto, domače, zanimivo; danes je eden zaskrbljenosti za prihodnost naših rojakov v matični domovini in zaveznik Spomenke

Hribar. Od stare, »gnile« Jugoslavije se je nova vsaj to naučila, kakšni ne smejo biti politični zapori.

V teku let sem prišel do nekaterih spoznanj, ki naj bi jih organizatorji pri naslednjih Dragah upoštevali.

1. Pretehtati bi bilo treba, ali je skrivanje predavateljskih imen prav do uvidnega večera še smiselno in moško; vsaj za zamejske in zdomske predavatelje ne bi smelo veljati.

2. Nobeno predavanje naj ne bi bilo daljše od trideset ur; vse, kar je več, je za poslušalca muka.

3. Predavatelj naj bi vedel, pred kakšno občinstvom prihaja.

4. Diskutant naj bi govoril največ 5 minut. Tako bi odpadla četrtina ali dvajsetminutna »dopolnilna predavanja«, izostalo bi tisto lovljenje časa, več diskutantov bi lahko prišlo na vrsto.

In nazadnje: moderator bi moral biti večja avtoriteta — on bi pri diskusiji še posebej moral gledati na uro. Pri tem pa bi moral ohraniti uvidnost in vljudnost. Zlasti oboje zasluži prijatelji Drage, ki prihajajo od najbolj daleč. Razumeti je treba npr. političnega emigranta iz Kanade: prišel je, ni vedel, kdo bo predaval, poznal je edine megleto patetične naslove predavanj, potem pa je poslušal »polkovnika Ozne«. Manj trdo bi se bilo dalo reagirati na njegov očitek, da Draga premalo izbira predavatelje izmed zdomskih Slovencev.

Vinko Beličič

Sappada '86 - Biti skupaj je boljše

Tako naj bi v slovenščini zvenelo geslo, ki smo si ga člani Škofijske komisije za mladinsko pastoralo (SKMP) izbrali za letošnjo »Sappado«. V skupini je moč, v skupini se v posamezniku zbudi čudovit občutek, da z drugimi lahko gradi, da je tudi sam poklican dati svoj delež, spoznati in uporabiti svoje talente.

Mesto Trst je bilo vedno pod vplivom kulture razsvetljenstva in to se čuti tudi danes. Mladi ljudje se zapirajo v individualizem, živijo sami in ne čutijo odgovornosti za bližnjega. »Polnoletni razsvetljenjski« človek misli sam pri sebi: »Vsakdo je svoboden in s to osebnostno svobodo lahko ravna po lastni volji. Če hoče umoriti nerojenega otroka (splav) ali starčka (evtanazija) — to je njegova stvar. Pomeni, da ima dobre razloge.«

Človek je nadomestil Boga in na mesto božje previdnosti postavil človeški napredok. Človek lahko dokončno načrtuje in s tem podreja svet svoji volji. In kaj izhaja iz tega? Popolna ločitev laične morale od vere ali bolje rečeno, sekularizacija in posvetnost nekaterih etičnih vrednot. Zato se je komisija za mladinsko pastoralo zavzela, da bi mlademu človeku predložila pereči problem stvarnega položaja Trsta.

Na tržaških dnevih v Sappadi smo se udeleženci (bilo nas je približno sto) zavzeli, da bi resno vzeli v roke položaj, v katerem živimo. »Sappada« niso bile počitnice, ampak predvsem služenje celotnemu tržaškemu svetu. Vsakdo je bil poklican k sodelovanju in od posameznika je bila zahtevana pozornost, kolikor je je pač zmogel dati Cerkev in mestu, ki smo ju v zadnjih letih nekoliko zanemarili.

To je zahtevalo nemajhen napor za marsikoga, saj so bili udeleženci relativno zelo mladi. Živeti v skupnosti z ostalimi, znati sprejeti svojega brata, strniti v eno celoto vse naše še tako majhne izkušnje, ki pa so še kako dragocene, in v prilagojenih pogojih zaživeti pristno krščansko skupnost. Dnevi so potekali v strogem študijskem ritmu, večeri pa v veselem pevskem razpoloženju.

V ponedeljek 8. septembra smo lahko po vzgojnem uvodu predsednika komisije za mladinsko pastoralo P. E. Biaginija sledili predavanju univ. prof. dominikanca Orruje z naslovom »Lik in vloga laika v Cerkvi«. Vloga laika je dvojna: kot veren človek je poklican zavestno sprejeti Cerkev in v njej zasesti odgovorno mesto. Njegovo življenje in življenjske izbire morajo izhajati iz žive zavesti pripadnosti Cerкви. Druga vloga je zvestoba osebnemu klicu, kar pomeni iskati božje kraljestvo in delovati z zemskimi stvarmi tako, da jih uskladi po božjem načrtu.

Popoldne istega dne smo se udeleženci razdelili po petih skupinah, kjer je bilo govora o sestavi in katehezi skupin, o liturgičnem delovanju, o katehezi, o škofijskih pastoralnih organizacijah ter o množičnih sredstvih javnega obveščanja.

V torek zjutraj smo poslušali predava-

nje škofa L. Bellomija z naslovom »Lik in vloga laika v družbi«. Človek je po prejemu treh zakramentov: krsta, birne in evharistije postal odgovoren laik v družbi. Te vloge se mora zavedati in v vsakdanjem življenju s krščansko pričujočnostjo dajati svetu zgled. S svojim življenjem, s svojim razumom in kulturo mora izražati Kristusovo prisotnost v svetu.

Popoldne so potekali študijski laboratoriji z naslovi: Vera in politika; Vera in šola; Prostovoljno delo in socialno skrblstvo; Alternativna izbira služnja državi.

Oba študijska dneva smo zaključili s sv. mašo, ki jo je vodil g. škof, saj je z nami preživel vse tri dni.

V sredo nas je po evharistični daritvi čakala še zaključna seja, na kateri je prišlo do živahnih in zrelih posegov naše mladine na račun pastoralnega načrta, ki ga je sestavila sama Komisija za mladinsko pastoralo.

Ta dokument je zahteval veliko truda in poznavanja kulturnega trenutka v našem mestu. Načrt bo poteval na cerkvene študijske mize, odtod pa v roke odgovornih laikov in predstavnikov Cerkve. Dal naj bi smernice vsem župnijskim in drugim verskim skupinam za njihovo bodoče, plodovitejše delovanje.

Prijateljsko srečanje med mladimi tržaškimi italijanskimi in slovenskimi verniki smo sklenili v res enkratnem vzdušju. V srcu so nam donele zadnje škofove besede: »Imam občutek, da predstavljate veliko obljubo našemu mestu. Živite in držite to obljubo!«

Toda, da bomo res lahko pristni krščanski pričevalci »našemu« svetu, se moramo držati treh osnovnih pravil, ki nas učijo delovati: od znotraj — to je ob spoznavanju samega sebe; z odgovornostjo — misliti in delovati v svojem poklicnem delu in se ne izmikati političnemu udeleževanju; z bogastvom, ki nam ga daje vera — to je: živo doživljati evangelij.

Lilijana Filipčič

tržaške novice

Marijanski shod na Opčinah

Letošnji Marijanski shod je na preteklo sončno nedeljo privabil veliko Marijinih častilcev. Procesija se je vršila v lepem redu in zbravnosti. Mestni redarji so učinkovito poskrbeli, da avtomobilski promet ni oviral procesije. Ob cestah ni bilo radovednežev. Vzpodbuden je bil pogled na dolgo vrsto skavtinj in skavtov. Skavti so tudi nosili Marijin kip, spremljale pa so jih žene v narodnih nošah. Za petje so skrbeli številni pevci in pevke pod vodstvom g. Dušana Jakomina.

Po procesiji smo se zbrali za cerkvijo k sv. maši. Skavti so ustvarili prostoren špalir okrog oltarja. Romarsko mašo je daroval g. Franc Bole, urednik Ognjišča iz Kopra. Z njim je somaševal škofov vikar dr. Lojze Škerl. Gospod Bole nas je pritegnil s svojo pridigo. Razlagal je nenadomestljivi pomen verskega tiska za utrjevanje vere, za življenje po veri, za odstranjevanje dvomov Če Jezusovi apostoli in učenci njegovega nauka ne bi popisali, danes ne bi imeli krščanstva.

Skavti in skavtinje so izpovedali pri prošnji vernikov zares pomenljive in vsebinsko bogate prošnje. Trije duhovniki so kar dolgo delili sv. obhajilo. Ob koncu se je g. župnik Vili Zerjal zahvalil vsem, ki so sodelovali pri pripravi in poteku Marijanskega shoda, še prav posebej skavtinjam in skavtom ter seveda g. Boletu.

S. Z.

ŠKOFIJSKI PASTORALNI DNEVI

24., 25., 26., 27. in 28. septembra

CERKEV IN TERITORIJ

Sreda 24. sept.: ob 18.30 v dvorani v ulici Ananias 3 predavanje p. R. Bajoneja: »Celotno odrešenje kristjana«.

Četrtek, 25. sept.: ob 18.30 v dvorani v ul. Ananias 3 predavanje p. R. Bajoneja: »Socialna prisotnost Cerkve«.

Petek 26. sept.: ob 18.30 v semenišču - delo po skupinah.

Sobota 27. sept.: ob 15.30 v semenišču - Delo po skupinah.

Nedelja 28. sept.: ob 15.30 v dvorani v ul. Ananias 3: poročila posameznih skupin; razgovor; zaključna beseda g. škofa Bellomija; ob 19. uri - v cerkvi sv. Vincencija maša s škofovim govorom.

Vabimo vse rojake, predvsem zastopnike vseh župnij in verskih organizacij, naj se udeležijo pastoralnih dnevov in naj se prijavi v slovensko skupino!

Opčine

Ker se poletje nagiba h koncu, je že pred nami načrtovanje za novo delovno leto. Vendar smo tudi poletni čas primerno porabili.

V župniji smo izvedli dve romanji in ju povezali s kulturnim in družabnim doživljanjem. Prvo romanje nas je peljalo na Sv. goro pri Gorici; obiskali smo še Brda. Drugo pa v Zuglio v Karniji in v Dolomite. Obeh romanj so se udeležili farani s Ferlugov, od Banov in z Opčin. Sv. gora nam je že itak znana in seveda pri srcu. Zuglio (nekoč Julium Carnicum) pa je od svoje strani dal povod za poglavitve, četudi na bežen način, v cerkveno in kulturno razsežnost in pestrost naših krajev. Srečanje s tamkajšnjim župnikom nas je po njegovi tekoči razlagi obenem približalo stanju in življenju ljudi, ki ži-

vijo v drugačnih razmerah kakor mi.

Skavtinje in skavti se oživel. Poleg srečanja z italijanskimi vrstniki, katerim so prikazali svoje in naše življenje, pomagajo s celotnim vodstvom oblikovati Marijanski shod.

Cerkveni pevski zbor že vadi. Za zbor je značilno, da zna usklajevati zahtevno cerkveno in kulturno poslanstvo. Saj je vsem ostalo v spominu tudi srečanje, ki ga je pripravil z znanim zborom Idica iz Clusoneja in to pri nedeljski maši. Različen jezik in kultura sta našla lepo harmonično povezavo. Vsako nedeljo pa nam nudi pri nedeljski maši kar brezplačen koncert, ki ga narekuje versko prepričanje.

Zbor Vesela pomlad se s svoje strani tudi poleti izpopolnjuje na seminarjih.

Občino smo zopet spomnili, naj vendar opravi najnujnejša dela. Zlasti streha župnijske cerkve še vedno čaka na temeljito prenovo. Ob nalivih moramo namreč sami krpiti streho na več mestih, ker nam voda pronica v notranjost svetišča in na orgle. Tudi zid okoli cerkve je na tem, da se kje podere. - žpk

Praznik krvodajalcev v Rubijskem gradu

Sekcija prostovoljnih krvodajalcev iz Sovodenj, ustanovljena leta 1977, je 7. sept. letos že devetletno priredila svoj tradicionalni praznik. Zbirni prostor je bil na parkirišču gostilne Rubijski grad v Rubijah, odkoder so odšli predstavniki sekcij s svojimi prapori, nadalje člani in gostje ter prijatelji ob zvokih godbe na pihala iz Vileša, ki je stalni gost sovodenskih krvodajalcev ter je tudi sestavljena iz več krvodajalcev, v povorki na prireditveni prostor SZ Soča v Rubijskem gradu. Istočasno je posebna delegacija položila venec pred spomenikom padlim v Sovodnjah.

Kot običajno se je praznik pričel s sv. mašo na prostem, ki jo je za pokojne člane opravil g. Ivan Budin z Mirenskega Grada. V pridigi je primerjal krvodajalce s Kristusom, ki se je nesebično daroval za druge in zanje dal tudi svojo kri. Tudi prisotnim italijanskim vernikom je namenil vzpodbudne besede. Pri maši je ob spremljavi godal pel mladinski zbor iz Sovodenj pod vodstvom Loredane Petejan.

Praznika so se udeležile vse sekcije z goriškega območja (naštelimo smo 16 praporov), nadalje iz Doberdoba, Foljana in Terza d'Aquileia. Med gosti so bili predsedniki obeh krvodajalskih zvez, ki delujeta na Goriškem, nadalje številno odposlanstvo Rdečega križa iz Škofje Loke, predstavniki RK iz Ajdovščine ter delegacija zavoda Janko Premrl iz Vipave. Prvikrat je bilo prisotno tudi odposlanstvo RK iz N. Gorice. Nadalje je bil navzoč poročevalec ljubljanskega radia Stane Jasenovac ter snemalec Tv Alpe-Adria Rudi Pavšič. Nismo pa zasledili predstavnikov sovodenske občinske uprave in predstavnik transfuzijskega centra iz Gorice.

Po pozdravu in priložnostnem govoru predsednika sovodenske sekcije Branka Černica je tajnica te sekcije Marinka Batič pozvala mladino, naj pristopi k društvu, obenem pa se zahvalila SZ Soča, da je dalo na voljo prireditveni prostor.

Sledila je podelitev priznanj. Za desetkratno podelitev krvi so bili odlikovani Marino Devetak, Dario Grillo, Adrijan Malič in Giuseppe Francescotto. Bronasto značko in priznanje za dvajsetkratno podelitev sta prejela Slavko Florenin iz Sovodenj in Gabrijel Devetak z Vrha.

Sledili so pozdravi obeh predsednikov krvodajalskih zvez iz Tržiča in Gorice. Aldo Mararoda (Tržič) je med drugim poudaril pomen prijateljskih vezi med krvodajalci tostran in onstran meje, Egidio Bragagnola (Goriška) pa je kritično omenil časopisje, ki posveča premalo pozornosti delovanju krvodajalskih društev. Kritično je omenil tudi odsotnost predstavnika transfuzijskega centra goriške bolnišnice. Pozdrave in čestitke so še izrekli predstavniki RK iz N. Gorice, Škofje Loke, Ajdovščine ter zavoda J. Premrl iz Vipave.

Program, ki ga je povezovala Katja Tomažič, se je zaključil z nastopom mladih plesnih parov kluba »Diamante« iz Turjaka, ki so prikazali vrsto klasičnih in latinskoameriških plesov. Sledilo je kosilo, ki so ga pripravili člani sekcije pod vodstvom kuharja Renca Češčuta (ki je tudi aktiven krvodajalec). - R. D.

Kamenčki

Zakaj smo pozabili na programske sklepe iz vojnih dni?

Vprašanje je Bojana Stiha v ljubljanskem »Zdravstvenem vestniku« v soboto 16. avgusta. Takole pravi:

»Svetujem ponovno pozorno prebrati dolgo vrsto dokumentov in programskih izjav iz časov narodnoosvobodilnega boja o tem, kakšna bo di podoba Svobodne in Zedinjene Slovenije po zmagoviti uri. Takrat, pred desetletji, je bilo vsem jasno in pregledno. Zato smo imeli tudi gimnazijo na osvobojenem ozemlju in predmetnik v njej, ki je odpiral pot znanosti, ne pa »politiki«.

Potem se je pa kmalu po vojni zgodilo nekaj, kar si ne znam docela pojasniti. Pa čeprav sem bil živa, razmišljujoča pričča vojnih in povojnih let. Morebiti pa tudi še ni prišla ura neizprosne resnice, ki nam bo pojasnila vse, o čemer danes vprašujemo. Tudi sam se vprašujem, zakaj smo pozabili na programske sklepe iz vojnih dni, zakaj smo se odrekli Osvobodilni fronti in njenemu demokratičnemu pluralizmu, predvsem pa njenim dragocinim izkušnjam moralne in družbene nacionalne narave. Najbrž zato, ker smo v letih 1945-1950 »želeli« zaradi zahtev državnega vodstva postati čisti posnetek, oziroma čista uresničitev Leninovih (in Stalinovih) državno pravnih, političnih in gospodarskih načel, ki so primerna le za azijske tradicije, ki pa, kot vidim sedaj, ne veljajo ne za Kitajsko in ne za Japonsko!

Znano je, da poznamo v Jugoslaviji dva tipa narodnoosvobodilnega boja: našega slovenskega ali osovjskega in pa onega drugega, ki se je za razvijal drugače, kot se je razvijal naš. Ampak ta rebus naj rešijo zgodovinarji, če ga seveda smejo rešiti...»

Takih pozno vprašujočih kulturnikov in drugih udeležencev narodnoosvobodilnega boja je med Slovenci vedno več. Gre ga ljudi, ki so razočarani nad tem, kar se danes dogaja v Sloveniji in Jugoslaviji, za ljudi, ki so šli v Of iz narodnega idealizma in iz želje po svobodi, kakor so tista leta na široko govorili in objubljali na vseh mitingih. Gre za ljudi, ki so kakor Edvard Kocbek verovali komunistični partiji in Stalinovi Sovjetski zvezi. Sprejeli pa so, da so se povezali s partijo, ki je bila izrazito stalinistična. Zato ni mogla in ni smela ravnati drugače, kot je ravnala med vojno in po njej, dokler se s Stalinom ni skregala.

Ti ljudje se mi zdijo podobni preroku Jeremiju, ki je jokal nad porušenim Jeruzalemom. Toda naj zopet ne spregledajo, da je isti prerok tolažil izraelsko ljudstvo in mu napovedal rešitev in boljše čase. Tako moramo upati mi vsi, da bo prišel dan Svobodne in Demokratične Slovenije, morda tudi znotraj Jugoslavije. Saj se v tem upanju srečujejo vsi, tisti, ki so se borili v vrstah OF, in tisti, ki so bili njeni nasprotniki. Videti je, da so v bistvu eni in drugi, z izjemo partijcev, hoteli isto: **SVOBODNO IN DEMOKRATIČNO SLOVENIJO**. Ali se danes ne bi mogli zediniti in pobotati ob tem skupnem narodnem cilju? (r+r)

★

Sožalje

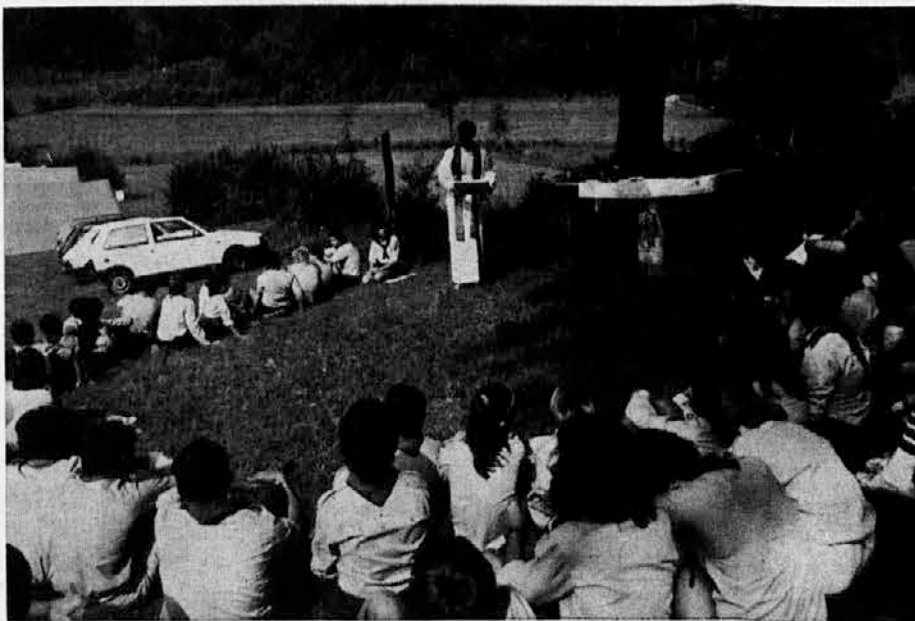
Verniki Sv. Vincencija v Trstu izražajo globoko sožalje ge. Mariji Stopar-Ferluga ob izgubi dragega moža.

Število duhovnikov in redovnikov še vedno pada

Statistični podatki Apostolskega sedeža o številu duhovnikov po svetu v letu 1984 dokazujejo, da se število duhovnikov in redovnikov po svetu še vedno zmanjšuje, čeprav je v nekaterih državah zaznati pravi porast duhovnih poklicev.

Leta 1973, ko je Apostolski sedež prvič objavil tovrstne statistične podatke, je bilo v Cerkvi 433.089 škofijskih in redovnih duhovnikov (267.241 škofijskih in 165.848 redovnikov), leta 1984 pa je 405.959 (254.089 škofijskih in 151.870 redovnikov). Malo se je povečalo število duhovniških posvečenj, vendar je leta 1984 umrlo znatno več duhovnikov (7.248) kot je bilo posvečenih (6.333). To leto jih je zapustilo duhovniške vrste 1.049.

Najslabše je glede duhovniških poklicev v državah z globoko versko tradicijo, predvsem v industrijsko visoko razvitih državah Evrope. Tu je vedno več starih duhovnikov, prav tako pa tudi visok odstotek umrlih. Drugače je v Latinski Ameriki, Aziji in Afriki, kjer je opaziti vedno višje število duhovnih poklicev. Posebej zaskrbljujoče je upad pri redovnih skupnostih, saj je bilo leta 1984 posvečenih le 1.724 redovnih bogoslovcev, enajst let prej pa kar 2.764.

Nedeljska sv. maša na skavtskem taboru v Stranjah pri Kamniku

Odobrena informatika na ITI

Goriški pokrajinski odbornik za šolstvo dr. M. Spacapan je prejšnji teden dosegel, kot smo že poročali, da je minister za šolstvo Falcuccijska podpisala dekret za dovoljenje nadaljnega triletja na slovenski sekciji ITI Galilei v Gorici z usmeritvijo informatike.

Ko je že vse kazalo, da bodo velike težave za nadaljevanje študija v slovenskem jeziku za naše šolarje tehničnega zavoda, ker je ministrstvo odobrilo samo italijanske nove specializacije, o slovenski pa se je negativno izreklo, je prav vztrajni napor našega odbornika v prvih dneh septembra v Rimu privedel do zaželenega rezultata.

Osebnih tajnik ge. Falcuccijske, dr. Rubinacci, je v sredo 10. septembra pokazal podpisani dekret, da se dovoljuje odprtje informatike. Čeprav je povoljno mnenje tehničnega urada ministrstva bilo izdano že meseca maja, je dekret prispel na mizo ministra šele 9. septembra, to se pravi potem, ko so ga iz tehničnega urada, po prizadevanju dr. Spacapana vnovič predstavili v ponedeljek 8. septembra.

Tudi tokrat se je torej izkazalo, da se v Rimu nekaj zganje samo tedaj, ko se zadevam sledi v prvi osebi in v stalni povezavi z odločujočimi dejavniki.

Odprtje katoliškega liceja »Pavlin Oglejski«

V četrtek 18. t. m. bodo v Gorici odprli lingvistični licej »Pavlin Oglejski«. Ta vrsta šole v Gorici še ne obstaja. Zato je nadškof Bommarco hotel, naj se ustanovi te vrste šola kot »katoliška« šola. Poseben odbor je pripravil vse potrebno, tako pred oblastmi kot finančno, in licej bo z letošnjim letom začel redno delovati s 1. razredom. Predvideno je, da bodo razredi rasli iz leta v leto, dokler ne bo šola popolna s petimi razredi. Sedež liceja je v prostorih bogoslovnega semenišča; ravnatelj bo prof. don Luigi Pontel, redni profesor filozofije na državnih licejih.

Slovesno odprtje bo v četrtek 18. septembra ob 17. uri. Najprej bo srečanje z oblastmi in predstavitev nove šole v avditoriju »L. Fogar«, nato pa šolska maša v cerkvi sv. Karla; somaševanje bo vodil nadškof Bommarco.

Štandrej

Dramska skupina na Vipavski trgatvi in v Novi Gorici. Vipavska dolina je začela letošnje trgatve z bogatim kulturnim programom, ki je trajal od sobote 6. do nedelje 14. septembra. Ves teden so bili nastopi folklornih skupin, pevskih zborov, dramskih skupin, ansamblov in tudi filmi.

Na Vipavski trgatvi 86, kot se je celotna prireditev poimenovala, je sodelovala tudi štandreaška dramska skupina z veseligr »Barillonova poroka«. Gledališka predstava je bila v Podnanosu v sredo 10. septembra. Dvorana Kulturnega doma je bila nabito polna in gledalci so z velikim navdušenjem spremljali veseligr.

Ista skupina je v ponedeljek 8. septembra sodelovala še na drugi prireditvi in sicer na javni radijski oddaji v Kulturnem domu v Novi Gorici. Za to oddajo, ki je bila namenjena radijskim poslušalcem koprške postaje in gledalcem v dvorani, so se štandreaški igralci predstavili z odlomki Povšetove igre »Milijonarji v oblakih«.

Izlet cerkvenega zbora. V nedeljo 7. septembra je naš domači cerkveni zbor šel z avtobusom na izlet v Drežnico nad Kobariдом. Med potjo smo se ustavili na

Gregorčičevem grobu, kjer smo zapeli pesem na njegovo besedilo, Majda Paulinova je recitirala primerno Gregorčičevo poezijo, g. župnik pa je zmolil očenaš za »goriškega slavčka«.

V Drežnico smo prispeli za mašo ob 10. uri, pri kateri smo prepevali ter se tako oddolžili nedeljski dolžnosti. Po maši smo najprej občudovali dela za dozidavo cerkvenega zvonika, za katerega verni farani veliko žrtvujejo. Nato pa smo se podali na bližnji travnik kuhat paštošuto. Vreme je bilo ugodno, lepo, suho, da je bilo kar prijetno na travi. Vrnili smo se na večer s postankom v Kanalu.

Duhovna obnova

Vodstvo goriške Marijine družbe je tudi letos poskrbelo za duhovno obnovo v nedeljo 14. septembra v Zavodu sv. Družine. Udeležile so se številne družbenice in druge goriške žene. Pater lazarisist z Mirenskega Grada, g. Stanko Lipovšek, ki je vodil duhovno obnovo, nam je v temeljnih in izčrpnih govorih prikazal lepoto krščanske svetosti, h kateri smo vsi poklicani; govoril nam je nadalje o spravi in sv. spovedi, o sv. maši in kako mora biti Bog središče in izhodišče našega življenja. Dan je zaključila večerna sv. maša, pri kateri je pel zbor Marijine družbe pod vodstvom prof. Lojzke Bratuževe.

Redovnice v zavodu so pripravile okusno kosilo, nam zjutraj postregle s kavo in popoldne s čajem, za kar se jim najlepše zahvalimo. Predvsem pa zaslužita zahvalo poštvovalni g. pridigar in vodstvo Marijine družbe, ki nam je preskrbelo ta lepi dan.

Letošnje romanje na Barbano

Prav na praznik Zalostne Matere božje, kot je to bilo v navadi dolga leta, je leto poteklo že tradicionalno romanje goriških in tržaških Slovencev na Barbano, ki se vrši od leta 1954. Vreme je bilo kot naročeno, toplo jesensko, z modrim nebom nad otokom. Ze pred deveto uro so se prvi romarji vkrcali na ladjice, ki so potem neprestano vozile do svetišča.

Točno ob 11. uri je prispel tržaški škof Bellomi, ki naj bi letos vodil romarsko slovesnost. Pri oltarju ga je obkrožalo v somaševanju kar 21 slovenskih duhovnikov. Vsem prisotnim je bila na moč všeč škofova pridiga, naslonjena na praznik Zalostne Matere božje. Podal jo je z velikim zanosom v lepi slovenski izgovorjavi, da smo bili od njegovih besed vsi prevzeti. Splošno mnenje je bilo, naj se pridiga objavi v našem listu. In tako smo tudi storili. Naj bodo njegovih misli deležni še drugi slovenski verniki, saj so zares vredne branja in premisleka.

Ljudsko petje, ki ga je vodil kot vedno ob orglah Herman Srebrnič, je bilo mogočno, kot tudi popoldanske litanije Matere božje z odpevi. Večina je prejela sv. obhajilo, pa tudi za sposed je bilo v dovoljni meri preskrbljeno.

Opoldanski odmor je ob uživanju zakuske pod toplim nebom še vse prehitro minil, saj je bilo istočasno toliko priložnosti za srečanja in razgovore. Razhod je potekel v časovnih presledkih. Nekateri so po Barbano napravili še izlet, drugi pa se ustavili v Gradežu.

Želeli bi, da bi s to tradicijo romanja na Barbano nadaljevali tudi v prihodnje. Ne bi bilo prav, da bi se udeležba zmanjšala, saj je tudi tako romanje pomemben prispevek k verski rasti in narodnostni zavesti. - jk

Doberdob

Slovo od g. župnika. V nedeljo 14. t. m. smo se verniki iz Doberdoba poslovili od svojega župnika g. Antona Lazarja, ki je prišel v Doberdob iz Zavrata 29. septembra 1972 in vestno upravljal našo župnijo 14 let. Sedaj odhaja v Števerjan.

Pri obeh sv. mašah se je poslovil od faranov. Posebno občuteno je bilo pri drugi maši, saj je bilo prisotnih veliko ljudi, zlasti mladih. S svojimi iskrenimi besedami nas je globoko ganil in marsikdo si je obrisal solzo na licu. Začutili smo, da nas je imel resnično rad, se z nami veselil in zavoljo naših slabosti z nami tudi trpel. V imenu župnijske skupnosti sta se od župnika poslovila dr. Maks Gergolet in slovensčini in Niko Bruzzechese v italijanščini, dva mladeniča pa sta mu poklonila šopek rož in skromno darilo.

Gospodu Lazarju smo se zahvalili za vse, kar je dobrega naredil za nas. Hvaležni smo mu, da nam je ustanovil in vodil glasbeno šolo, spodbujal otroški pevski zbor, prijazno nudil svoj dom za vaje cerkvenega pevskega zbora, sestanke društva in skavtov. Lani nas je razveselil, ker je začel z obnovo cerkve, uredil električno napeljavo in dal preplekati notranjščino. Posebno pa smo mu hvaležni, ker je bil naš duhovni oče, nam oznanjal evangelij, nas duhovno krepil in bogatil. Pomagal nam je vzgajati naše otroke in mladino ter jih lepo pripravil na prejem zakramentov. Redno je skrbel za ostarele in bolne, jih obiskoval na domu in v bolnišnici ter jim nosil božjo tolažbo. V naši župniji je naredil veliko dobrega, zato smo mu obljubili, da bomo zanj molili, da bi svoje pastoralno delo uspešno nadaljeval tudi v novi fari.

Ob koncu sv. maše je cerkveni zbor zapel Hvala večnemu Bogu in Marija skoz življenje, župnik pa je ob vohu podal vsakemu roko v pozdrav. Pred cerkvijo so se poslovili od svojega duhovnega vodje tudi skavti tretjega stega, ki so se polnoštevilno udeležili maše in ob zvokih kitare zapeli Pesem slovesa. Po maši smo se podali še v župnišče, se poslovili od župnikove sestre Anice in ob kozarčku vina zapeli še nekaj pesmi.

Slovo od našega župnika je bilo doživetje in ganljivo, morda tudi zato, ker vemo, da vdano odhaja v težko župnijo in ga čaka odgovorno delo. Zato naj nam Števerjanci ne zamerijo za iskreno priporočilo: bodite dobri, spoštujte in ljubite svojega novega dušnega pastirja vsaj toliko, kolikor smo ga mi!

Devin

Začetek šolskega leta v zavodu Mondo unido. V ponedeljek 15. septembra se je uradno začel pouk v mednarodnem zavodu Mondo unido, ki ima svoj sedež v Devinu. To šolo obiskuje 200 dijakov raznih narodnosti. Letos je iz Jugoslavije vpisanih 13 študentov, iz Poljske 4; prvič bosta to šolo obiskovala tudi dva študenta iz Madžarske, fant in dekle. Po en študent je še iz Peruja, Sudana, Tunizije. Upajo tudi na Indijo in Japonsko.

Uradna jezika sta angleščina in italijanščina. Domačini trdijo, da so študentje iz tega zavoda resna mladina, ki ne povzroča nobenih težav v vasi.

Cvetke z radia

»Morje je oblačno« - »Padavine 22 stopinj«. Podobne napake niso tako redke, ko poslušamo novice tržaškega radia. Morda tisti, ki pripravljajo novice, nimajo časa, da bi besedilo še enkrat prebrali, preden ga izročijo napovedovalcem, ali pa tudi napovedovalci dobijo v roke novice zadnji hip, da jih ne morejo prej prebrati in se potem izogniti grobim napakam.

Mislím, da želijo vsi poslušalci slovenskega radia, da bi bilo vodenje govornega sporeda slovnično in vsebinsko kar najbolj pravilno.

Poslušalec

Nadškof Lefebre ne privlači več

Člani benediktinskega samostana v burgundskem mestecu Flavigny v Franciji so se spravili z uradno Cerkvijo. Leta 1976 so se odločili, da sledijo nadškofu Lefeburu. V samostanu je 65 menihov, med njimi 22 duhovnikov, ki so skoraj vsi prešli mašniško posvečenje od omenjenega nadškofa. Za spravo s Cerkvijo je posredoval sedanji prefekt Kongregacije za redovnike kardinal Jerome Hamer.

Za dograditev zvonika v Drežnici: Olga Bavdaž 100.000.

Za misljone: M. K. 50.000; Lojzka Sosič-Cevdek 30.000; Terezija Bembi 50.000; žena ob smrti Nerina Vidonisa 20.000; N. N. 10.000 lir.

STIČNA 86
Srečanje slovenske verne mladine
**RAZLOGI
NAŠEGA UPANJA**
Sobota, 20. septembra, od 10. do 17. ure.

Kvatrnica na Mirenskem Gradu

Romarski shod v obnovljeni cerkvi Zalostne Matere božje bo letos v nedeljo 21. septembra.

V soboto zvečer pred praznikom 20. septembra bo maša ob 19. uri; vodil jo bo župnik iz Šempetra pri Novi Gorici Dušan Bratina ob petju zbora iz Šempetra; po maši procesija z lučkami.

Na praznik, v nedeljo 21. septembra, bodo maše: ob 7. uri peta z govorom, ob 10. uri župnijska slovesna maša; celebrant župnik Mirko Žakelj; poje domači zbor.

Popoldne ob 15.30 pete litanije, ob 16. uri slovesna maša; celebrant in pridigar urednik Družine dr. Drago Klemenčič.

DAROVI

Za Katoliški glas: M. K. 50.000; M. T. 20.000; N. N., Domio 5.000; Janez Dernulc, Anglija 50.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: N. N. 100.000 lir. N. N., Podgora: za Katoliški glas, za Alojzijeveč, za slovenske misijonarje, za Sv. goro in za lačne po svetu po 100.000 lir.

N. N., Sovodnje: v spomin Rozalije Stanič za s. Medvešček v Indiji 100.000, za Katoliški glas 100.000, za Katoliški dom 100.000, za Sv. goro 100.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: družina Danev ob poroki sina Evgena 100.000; N. N. 200.000; Danica in Pierina ob prvi obletnici smrti moža oz. svaka Radija 100.000; Majda Černek Danev 100.000; Mara Toroš Vačlik v spomin na očeta Márija in tasta Mirota 80.000; sestra Marija ob obletnici nesreče Radija Dolenca 50.000; Tončka ob poroki vnuka Roberta 50.000; Pierina Sosič ob prvi obletnici smrti brata Ivana 30.000; Danila in Ana v spomin na Maro 30.000; 20.000; Malalan in Fatur namesto cvetja na grob Milke Remec 20.000; v spomin iste Erminija Danec Kalc 10.000; Angela Sosič Trento namesto cvetja na grob Mare Sosič 10.000; Marija Puntar-Sosič ob prvi obletnici smrti moža Ivana 20.000; Milka Milič Sosič 16.000; razni 228.000; CPZ Sv. Jernej - Opčine v spomin na bivšo pevko Maro Susič za popravilo orgel 118.000 lir.

Za zbor Vesela pomlad z Opčin: Marija Puntar Sosič ob prvi obletnici smrti moža Ivana 20.000 lir.

Za cerkev na Repentabru: Marta Milič ob poroki sina Roberta 50.000 lir.

Za CPZ Opčine: Angela Sosič Trento namesto cvetja na grob Mare Sosič 10.000; Marta Milič ob poroki sina Roberta 50.000 lir.

Za Marijanišče na Opčinah: Marija Milič ob poroki svaka Roberta 50.000 lir.

V spomin Marinke Theuerschuh: družina za kapelo sv. Leopolda pri Domju 50.000; N. N., Rojan za Marijin dom v Rojanu 25.000 in za cerkveni pevski zbor istotam 25.000 lir.

Za ACM, Trst: romarka v zahvalo za uspešno potovanje v Hercegovino 50.000 lir.

Za popravilo cerkve v Ricmanjlih: družina Pregarc v spomin pok. očeta Vladimira 30.000 lir.

Za kapelo sv. Leopolda pri Domju: nekaj oseb iz Trsta v spomin pok. Karla Ferluga 50.000; N. N., Domio 10.000; Ida Šturman, Domio namesto cvetja na grob Marije Sever 10.000 lir.

Za misljon p. Kosa: Marko in David Holstein v spomin na strica Márija in Radija Dolenc za lačne otroke 100.000; N. N., Opčine 40.000; Erminija Danec-Kalc v spomin na Milko Vremec 10.000; N. N., Opčine 10.000 lir.

Za lačne po svetu: N. N. 50.000 lir. Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Spored od 21. do 27. septembra 1986

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.30 Mladinski oder: »Mala čarovnica«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Kmetijski tednik. 14.25 Drugi del 16. festivala domače glasbe v Števerjanu 6. julija letos. 15.00 Moški zbor »F. Prešeren« iz Kranja. 16.00 Na počitnice. 17.00 Šport.

Ponedeljek: 8.10 Liki iz naše preteklosti. 9.00 »Miroslav Vilhar«, radijska igra. 10.10 Koncert. 12.00 Onkraj naših ožjih meja. 13.20 Cecilijanka 1985: mešani zbor iz Deskel, mešani zbor Vrtojba, ženski zbor Sovodnje. 16.00 Beleška. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Morje, zibelka človeštva. 8.30 Iz sence večnosti. 10.10 Koncert. 12.00 A. Marodič: »Mojca«. 14.10 Otroški kotichek. 16.00 Beleška. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Kmetijski tednik.

Sreda: 8.10 Onkraj ladijskega vijaka. 9.00 »Anton Foersters«, radijska igra. 10.10 Koncert. 12.00 S potovanja po Afriki. 13.20 Tržaški oktet. 14.10 Glasbeni portret Urbana Kodra. 16.00 Beleška. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Literarne podobe.

Četrtek: 8.10 Povejmo v živo! 10.10 Koncert. 12.00 Poletne razglednice. 14.10 Otroški kotichek. 16.00 Beleška. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Pričevanja o TIGR-u.

Petek: 8.10 Stoji učilna zidana. 10.10 Koncert. 12.00 Izlet v likovno umetnost. 13.20 Zborovsko tekmovanje Seghizzi. 15.00 Iz filmskega sveta. 16.00 Beleška. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 8.40 Iz sence večnosti. 10.10 Koncert. 12.00 Na počitnice. 16.00 Filipike in jeremijade Ivana Cankarja. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Smeh na domačih tleh.

OBVESTILA

Nabirka za naše vzgojne zavode na Goriškem in Tržaškem bo v nedeljo 21. septembra, ko je kvatrnica nedelja.

Zlatomašnik Vinko Zaletel bo imel ponovitev zlate maše v nedeljo 28. septembra ob 19.30 v kapucinski cerkvi v Gorici.

Glasbena šola SKPD MIRKO FILEJ v Gorici bo začela z rednim poukom v oktobru. Lanski gojenci lahko potrdijo obisk šole telefonsko (83177) v tednu od 22. do 27. septembra od 17. do 19. ure. Novi gojenci pa naj se javijo v istem urniku na sedežu šole na Placuti št. 18.

Sovodnje. Občinska uprava namerava honorarno zaposliti osebo za upravljanje občinske knjižnice. V ta namen bo opravila selektivno preizkušnjo. Interesenti lahko predložijo prošnjo do vključno 20. septembra. V prošnji naj navedejo, poleg drugih podatkov, šolsko izobrazbo in dosežane delovne izkušnje.

Društvo naravoslovcev in tehnikov »Tone Penko« vabi člane in prijatelje na ekskurzijo po gozdni učni poti Panovec pri Novi Gorici v nedeljo 29. septembra. Zbirališče ob 8.30 pred tržaško sodnijo ali ob 9.30 pri Rdeči hiši v Gorici. Prevoz z lastnimi sredstvi. Ekskurziji se bodo pridružili tudi člani Prirodoslovnega društva Slovenije.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 400 lir, k temu dodati 18% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Odbojkarji in odbojkarice Olymple na pripravah v Gornji Radgoni, o čemer je naš list že objavil poročilo

Katoliška knjigarna
Ustanovljena leta 1910

NOVOST

Igrače iz vsega sveta

GORICA - Travnik, 25 - Tel. 84407